

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΠΑΡΑΜ... ΙΘΑΚΗ

ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

ΠΑΡΑΜ...ΙΘΑΚΗ ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΠΑΡΑΜ...ΙΘΑΚΗ
ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Ευαγγελία Θεοδωρίδου, *Παραμ... Ιθάκη μας έφηθης (Η τριλογία
μας έφηθης, διβλίο 3)*

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Ευαγγελία Θεοδωρίδου, 2023

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο
στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2024

KET Z348 ΚΕΠ 756/24 ISBN 978-618-07-0774-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ — ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 — ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον Βαγγέλη,
το δικό μου Παραμ...Ιθάκη*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αντί προλόγου	11
ΚΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΛΩΤΟΦΑΓΟΙ	13
ΚΥΚΛΩΠΕΣ	34
ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΑΙΟΛΟΥ	57
ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ	79
ΚΙΡΚΗ	97
ΑΔΗΣ	123
ΣΕΙΡΗΝΕΣ	138
ΣΚΥΛΛΑ ΚΑΙ ΧΑΡΥΒΔΗ	161
ΤΑ ΒΟΔΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	177
ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΚΑΛΥΨΩΣ	203
ΦΑΙΑΚΕΣ	226
ΙΘΑΚΗ	250
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	296
Ευχαριστίες	301
Χάρτης: <i>Το ταξίδι του Οδυσσέα</i>	302

Αντί προλόγου

...Είναι αξιοθαύμαστο πως, αν και γιατρός ο Δημητράκης, δεν είχε ιδέα πώς μπορεί κάποιος να επιδιώσει. Μου χαμογέλασε ενθαρρυντικά και μετά έδωσε τον λόγο στη μανούλα. Εκείνη, χωρίς να χάσει λεπτό, άνοιξε την παλάμη της μπροστά στη μούρη μου. Τα μάτια μου κόντεψαν να πεταχτούν έξω μόλις αντίκρισα αυτό που κρατούσε.

«Μπορείς να μου πεις τι δουλειά έχει αυτό το τεστ εγκυμοσύνης στο καλάθι του μπάνιου μας;» με ρώτησε τάχα μου με ήρεμη φωνή. «Και κυρίως... γιατί είναι θετικό;»

Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις που αναφέρονται στο παρόν βιβλίο είναι φανταστικά και δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα.

Μερικούς μήνες πριν

ΚΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΛΩΤΟΦΑΓΟΙ

Ο Δημητράκης άνοιξε την πόρτα του σπιτιού με τόση δύναμη, που έσκασε πάνω στον τοίχο.

«Σιγά!» του φώναξε το Σοφάκι, αλλά εκείνος δεν της έδωσε καμία σημασία.

«Έρθε το κοριτσάκι μου από την Ελλάδα;» Ο μπαμπάκας μου έκανε θεαματική είσοδο στην κουζίνα κρατώντας στην αγκαλιά του ένα τεράστιο καλάθι, ξέχειλο από τυριά και φρούτα.

«Από ό,τι φαίνεται...» –η ειρωνεία στη φωνή της μανούλας μου ήταν ολοφάνερη– «...τον βρήκε τον δρόμο».

Η χαρά του μπαμπά μου που με είδε ήταν τέτοια, που την αγνόησε παντελώς. Της έκανε πάσα την καλαθούνα, έτσι όπως περνούσε από δίπλα της, και έτρεξε να με καλωσορίσει.

«Πόσο μου έλειψες, Δάφνη μου!»

«Και εμένα μου έλειψες, μπαμπά».

Με έσφιξε τόσο στην αγκαλιά του, που αναρωτήθηκα

αν στην ιατρική, που είχε σπουδάσει, τους είχε αναφέρει κανείς πως ο άνθρωπος ζει επειδή ανασαίνει.

«Δεν το πιστεύω ότι είσαι και πάλι μαζί μας» βούρκωσε, και τότε σκέφτηκα πως μάλλον είχε περάσει δύσκολα με το Σοφάκι όσο έλειπα.

«Γιατί, το πιστεύει αυτή;» πετάχτηκε εκείνη για να χαλάσει τη στιγμή.

«Είπες κάτι, αγάπη μου;» τη ρώτησε μελιστάλαχτα και, αφού με συνέθλιψε ακόμα μια φορά μέσα στα μπράτσα του, με άφησε και πήγε προς το μέρος της.

«Τίποτα δεν είπα. Αναρωτιέμαι πού βρήκες τον οπωρώνα που κουβάλησες». Έκανε πέρα κάτι τσαμπιά με σταφύλια και πήρε έναν λωτό.

«Δώρο από κάποιον ασθενή, που είχα χειρουργήσει πριν λίγες εβδομάδες».

«Άρχισαν κι εδώ τα ρουσφέτια, βλέπω» κούνησε το κεφάλι της με αποδοκιμασία.

«Η γραδιέρα πάντως... ωραίο μεζεδάκι για τσίπουρο» σχολίασα και την είδα αμέσως να τσιτώνει.

«Και τι ξέρεις εσύ από τσίπουρα;» μου επιτέθηκε.

«Τσιπούρα ήθελε να πει το παιδί» χασκογέλασε ο Δημητράκης. «Ένας τόνος πάνω, ένας τόνος κάτω, μπερδεύεσαι πολλές φορές. Κανείς δε μεθάει με τσιπούρα» γέλασε ξανά με το αστείο του και δάγκωσε ένα κομμάτι τυρί, την ώρα που η μανούλα μου του έριχνε μια φαρμακερή ματιά.

Για άλλη μια φορά ο χειρουργός είχε κάνει την προσπάθειά του να σώσει την κατάσταση, με το τραγικό του χιούμορ, αλλά εγώ είπα την αλήθεια.

«Η γιαγιά με πήγε και ήπιαμε σε ένα ουζερί στο Ναβαρίνο».

«Τσιπούρα;» ρώτησε μπουκωμένος ο Δημητράκης.

«Τι έκανε λέει;» αγρίεψε το Σοφάκι.

«Δηλαδή, η γιαγιά με τη θεία ήπιαν τσίπουρα» θεώρησα σωστό να διευκρινίσω. «Εγώ ήπια ρακόμελο ή... ρακόμελα. Δε θυμάμαι. Από ένα σημείο και μετά έχασα το μέτρημα. Ήταν και βράδυ...»

Το Σοφάκι με πλησίασε κραδαίνοντας τον λωτό. Λίγο ήθελε να μου τον φέρει στο κεφάλι, αλλά δεν πρόλαβε. Ο Δημητράκης τής τον άρπαξε από το χέρι και τον δάγκωσε βγάζοντας μουγκανητά απόλαυσης.

«Πέρασες τουλάχιστον καλά τις μέρες που έμεινες στη Θεσσαλονίκη;» άλλαξε την κουδέντα και έψαξε στην καλαθούνα για λίγο τυράκι ακόμα.

«Δείχνει να πέρασε χάλια;» – αντί για μένα απάντησε η Σοφούλα. Παλιά μου τέχνη κόσκινο. «Αν την αφήναμε, ποιος ξέρει πότε θα επέστρεφε».

«Όχι πότε: Ποτέ» τη διόρθωσα.

«Σήμερα βαλθήκατε πατέρας και κόρη να παίζετε με τους τόνους στις λέξεις;» μούτρωσε με νάζι στον γιατρό.

«Έλα, Δάφνη μου! Μην την πειράζεις τη μητέρα σου! Για να λέμε και του στραβού το δίκιο, έμεινες αρκετό καιρό στην Ελλάδα. Μην έχεις παράπονο».

‘Οπα! Τι έγινε; Ένα ναζάκι έκανε η Σοφία και τον πήρε με το μέρος της; Το έχει εξελίξει σε επιστήμη.

«Δε φταίω εγώ εάν βγήκα θετική στον κορονοϊό μία μέρα πριν γυρίσουμε» είπα προσεκτικά και περίμενα αντιδράσεις.

«Φταις! Πώς δε φταις;» άρχισε ο δημόσιος κατήγορος. «Εάν δεν ξεσάλωνες την τελευταία εβδομάδα στη Θεσσαλονίκη, δε θα νοσούσες και θα επέστρεφες μαζί μας».

«Ξεσάλωσα;» Μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. «Μαμά στα αλήθεια, τα πιστεύεις αυτά που λες;»

«Εγώ δεν ήμουν πάντως εκείνη που πήγαινε Καμάρα-Τούμπα κάθε τρεις και λίγο. Ούτε έκοβα δόλτες στην παραλία χεράκι χεράκι με το αγόρι μου».

«Αγάπη μου» –κατάπιαε πρώτα ο γιατρός προτού μιλήσει– «κι εμείς όταν σπουδάσαμε κάναμε δόλτα χεράκι χεράκι στην παραλία».

«Ναι, αλλά τότε ήταν άλλες εποχές». Στο τσακ ήμουν να τη ρωτήσω για ποια δεκαετία συγκεκριμένα μιλούσε... για του '80, του '90, γιατί αυτό θα την ανάγκαζε να αποκαλύψει και την ηλικία της, αλλά με πρόλαβε. «Πρέπει να το παραδεχτείς, Δάφνη!» απαίτησε.

«Τι να παραδεχτώ, ρε μαμά;»

«Ήταν τελείως ανεύθυνο εκ μέρους σου και έβαλες σε κίνδυνο όλη την οικογένεια, ιδίως τη γιαγιά σου, που είναι ευάλωτη ομάδα, με τα συνεχόμενα σουρτα φέρτα σου».

«Ο Ορέστης χρειαζόταν να φτιάξει κάποια πράγματα στο διαμέρισμα που μετακόμισε. Να μην πήγαινα να τον βοηθήσω; Να μην του έκανα λίγο παρέα; Εσύ δεν πήγαινες στον μπαμπά όταν σπούδαζε;» πιάστηκα από τα λόγια του Δημητράκη.

«Τότε δεν υπήρχε καμία πανδημία. Μπορούσαμε να τριγυρνάμε όπου και όποτε θέλαμε».

«Ένας λόγος παραπάνω για να είμαι μαζί του. Μετά από τόσο καιρό στην απομόνωση και στις απαγορεύσεις που μας επέβαλαν, δικαιούμουν και λίγη ελευθερία! Δώδεκα μήνες είχαμε να βρεθούμε!» σχεδόν στρίγκλισα.

«Και είπατε να αναπληρώσετε τον χαμένο χρόνο».

«Μόνο δύο βδομάδες παραπάνω από το προγραμματισμένο έμεινα».

«Δεκαοχτώ μέρες με τη σημερινή». Το Σοφάκι θεώρησε σωστό να μην υπάρχουν ανακρίβειες.

«Δάφνη μου, την παρεξηγείς τη μανούλα. Απλά της έλειψες. Μία μία μετρούσε τις μέρες μέχρι να γυρίσεις».

«Ναι... Είμαι σίγουρη! Έπρεπε να έβλεπες τα μούτρα της όταν ήρθε και με πήρε από το αεροδρόμιο. Αν περνούσε από το χέρι της, στην αυλή του σχολείου θα είχε ζητήσει να προσγειωθεί το αεροπλάνο».

«Δεν αφήνεις τις εξυπνάδες λέω εγώ, ακόμα δε γύρισες καλά καλά!»

«Όπως και να 'χει, Σοφούλα, είμαι εδώ... δυστυχώς... για ακόμα ένα έπος».

«Έτος θέλεις να πεις» με διόρθωσε.

«Όχι, μαμά μου. Δεν έκανα λάθος. Έπος θέλω να πω. Δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσω την Ωδή...σσεια που με αναγκάσατε να περάσω, όταν αποφασίσατε να έρθουμε στην άκρη του κόσμου. Και σαν να μην έφτανε αυτό, μια Η...λιάδα σάς ζήτησα να ζήσω στην Ελλάδα, και αυτή πας να μου τη βγάλεις ξινή».

Περίμενα να με στολίσει κανονικά. Αντ' αυτού την είδα να προσπαθεί να συγκρατήσει το χαμόγελό της. Το πρώτο που έβλεπα από την ώρα που πάτησα το πόδι μου στην Ουμέα.

«Τουλάχιστον μελέτησες τους αρχαίους το καλοκαίρι» παρατήρησε όλο καμάρι.

«Για τους αρχαίους δεν ξέρω, αλλά τους νέους, και πιο συγκεκριμένα τη νέα Δάφνη, τη μελέτησα αρκετά. Φύλλο και φτερό την έκανα, και θα τρίβεις τα μάτια σου με

όσα θα συμβούν τους επόμενους μήνες». Η αλήθεια είναι πως ακούστηκα απειλητική.

«Όλα τα περιμένω από εσένα».

«Όλα;» Την πλησίασα και της τσίμπησα παιχνιδιάρικα το μάγουλο. «Μην είσαι και τόσο σίγουρη για αυτό».

Έσμιξε τα φρύδια της με καχυποψία. Μιμήθηκα το μειδίαμα της Μόνα Λίζα, που στόλιζε το κάδρο στον ξενώνα μας, μόνο και μόνο για να την εκνευρίσω περισσότερο. Λίγα λεπτά μαζί της, και ο παλιός κακός μου εαυτός, που είχε πέσει σε θερινή νάρκη, είχε ξυπνήσει για τα καλά.

«Άμα τελειώσαμε με τις χαιρετούρες και τα καλωσορίσματα, λέω να πάω στο δωμάτιό μου να αδειάσω τη δαλίτσα μου. Θα μουχλιάσουν τα ρούχα αν τα αφήσω λίγο ακόμα μέσα στις σακούλες».

«Έφερρες πίσω άπλυτα; Τόσες μέρες στης γιαγιάς σου δεν έβαλες ένα πλυντήριο;»

«Μιλάς λες και δεν ξέρεις τημανούλα σου. Αφήνει άνθρωπο να αγγίξει ηλεκτρική συσκευή μέσα στο σπίτι της; Ιδίως την κουζίνα και το πλυντήριο!».

«Δεν ήθελε να σε κουράσει».

«Ναι, αλλά εγώ δεν ένιωθα άνετα να μου πλένει τα στρινγκ μου και να τα κρεμάει φόρα παρτίδα στα σχοινιά και να τα βλέπει όλη η γειτονιά. Ήθελα να το κάνω εγώ και να τα απλώνω μέσα».

«Γιατί τέτοιες ντροπές τελευταία; Μόνο εσύ φοράς εσώρουχα;»

«Τα συγκεκριμένα δύσκολο να τα φορούσε η γιαγιά». Ευχόμενι να έπιανε το υπονοούμενο και να έκοβε εκεί τη συζήτηση του κώλου. «Αν με είχες αφήσει να πάω από

την Αλίκη πριν έρθω εδώ, τα ρούχα μου θα είχαν επιστρέψει πλυμένα και σιδερωμένα».

«Σιγά μη σε άφηνα να πας στην Κομοτηνή μόνη σου».

«Ωραία η Κομοτηνή!» σχολίασε ο χειρουργός που δεν είχε καταλάβει πώς έφτασε στην μπουγάδα η κουδέντα. «Την τελευταία φορά που είχα πάει εκεί για κάποιο συνένδριο, μας έβγαλε έξω συνάδελφος και ήπιαμε ένα κρασί από τους αμπελώνες των Κικόνων...» Δεν πρόφτασε να αποτελειώσει την πρότασή του, και το Σοφάκι τού μετέτρεψε τα αποσιωπητικά σε τελεία.

«Δημήτρη!»

«Δε θα ήμουν μόνη. Θα πήγαινα μαζί με τον Ορέστη και τον Θέμη» συνέχισα εγώ. «Θα ήταν μια καλή ευκαιρία να δω από πρώτο χέρι πώς ζούνε οι φοιτητές στην Ελλάδα».

«Αυτό θα το δεις όταν γίνεις κι εσύ φοιτήτρια».

«Και αν δε γίνω φοιτήτρια;» προσπάθησα να βολιδοσκοπήσω την κατάσταση, με κίνδυνο τον αποκεφαλισμό μου.

Η μανούλα με κοίταξε με γυάλινο βλέμμα. Πίστεψα πως πάθαινε εγκεφαλικό, αλλά δεν είδα τον γιατρό να ανησυχεί. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνό της. Ανοιγόκλεισε τα βλέφάρά της και έβαλε το αριστερό χέρι στην τσέπη του τζιν της χωρίς να πάρει λεπτό τα μάτια της από πάνω μου.

Καλό σημάδι, σκέφτηκα. Εξακολουθεί να έχει επαφή με το περιβάλλον.

Έβγαλε το κινητό και πάτησε στην τύχη ένα κουμπί προτού το πετάξει όπως όπως στον καναπέ. Το κεφάλι μου θα παρέμενε για λίγο ακόμα στη θέση του!

«Δεν είναι ώρα τώρα για τέτοια». Για άλλη μια φορά, ο διαμεσολαβητής του ΟΗΕ, Δημήτρης Αγγέλου, επενέδω και εμπόδισε την επανέναρξη των εχθροπραξιών. Ακούμπησε το χέρι του στην πλάτη μου και με έσπρωξε απαλά, αλλά στοχευμένα, έξω από την κουζίνα. «Πήγαινε να φτιάξεις τα πράγματά σου και μετά κατέβα να μας πεις τα νέα σου».

Πήρα τη βαλίτσα μου και άρχισα να ανεβαίνω τα σκαλιά για το δωμάτιό μου στον επάνω όροφο. Στα μισά της διαδρομής κοντοστάθηκα.

«Να σας πω... για να μην το ξεχάσω!» φώναξα και περιμένα μέχρι που δγήκαν στον διάδρομο και με αντίκρισαν να κρέμομαι σχεδόν από την κουπαστή. «Μαντέψτε! Σας έφερα και δώρα!»

Η μανούλα μου δε μοιράστηκε τον ενθουσιασμό μου. Στραβομουτσούνιασε και...

«Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας» μουρμούρισε.

«Δάφνη με λένε, όχι Δανάη – και ήρθα μόνη μου, οπότε περιπτώς ο πληθυντικός». Ήξερα ότι η καθηγήτρια θα τσίμπαγε.

«Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας...» επανέλαβε αργά, επιστρατεύοντας το δασκαλίστικο ύφος της που κρατούσε για τους μαθητές της και για μένα, «...είναι μια ρήση που αναφέρεται στην *Αινειάδα*».

«Ποια είναι πάλι τούτη;»

«Η *Αινειάδα*, αφού ρωτάς, μάθε πως είναι ένα έπος, όπως η *Οδύσσεια* και η *Ιλιάδα*».

«Αν είναι έπος, τότε είναι πολύ φίλη μου».

«Όταν, λοιπόν, οι Έλληνες άφησαν τον Δούρειο Ίππο

έξω από τα τείχη της Τροίας, και έκαναν πως είχαν φύγει, ένας ιερέας, ο Λαοκόωντας, δγήκε μπροστά και εί-
πε: “Φοβάμαι τους Έλληνες ακόμα και αν φέρνουν δώ-
ρα”. Δεν τον άκουσαν όμως οι Τρώες, και έβαλαν το άλο-
γο μέσα στην πόλη τους. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Ή
μήπως θέλεις να σου τα θυμίσω;»

«Όχι, ευχαριστώ». Η ευγένεια με μάρανε. «Δε θα το
αντέξω. Μόλις ήρθα σπίτι και έκανα ήδη το πρώτο μάθη-
μα ιστορίας. Δεν είναι και για χόρταση».

Τράβηξα τη βαλίτσα μου στα τελευταία σκαλιά που με
χώριζαν από το αγαπημένο μου δωμάτιο. Πόσο μου είχε
λείψει όλους αυτούς τους μήνες! Καλές οι διακοπές, δε
λέω, αλλά όταν πρέπει να κάνεις αναγκαστική προσγεί-
ωση στην πραγματικότητα, καλύτερα να γίνει απευθείας
στον προσωπικό σου χώρο.

Άνοιξα την πόρτα και μου ῥθε να ουρλιάξω.

«Α, ρε μάνα!» ξεφώνισα από τη χαρά μου. «Α. Ρε. Μά-Να!»

Η μανούλα μου είχε παρακούσει τις εντολές μου να
μην πατήσει το πόδι της εκεί μέσα όσο θα έλειπα – μπή-
κε και το έκανε λαμπίκο.

«Τι έγινε πάλι;»

Γύρισα και την είδα να με κοιτάζει από το πρώτο σκα-
λοπάτι ανήσυχη.

«Thanks».

«Για ποιο πράγμα;»

«Που καθάρισες το δωμάτιό μου».

«Και βέβαια το καθάρισα! Να ερχόταν κανένας ξένος
άνθρωπος, να γίνουμε ρεζίλι!» Κλασική απάντηση Ελλη-
νίδας μάνας, λες κι αν είχαμε καμιά επίσκεψη, στη δική
μου κρεβατοκάμαρα θα καθόντουσαν.

«Σ' αγαπώ, μανούλα» της απάντησα και την είδα να συγκινείται. Προτού μπω στο δωμάτιό μου και κλείσω πίσω μου την πόρτα, είχε ξεσπάσει σε κλάματα. Άλλο πάλι και τούτο! Δεν τη θυμόμουν να είναι τόσο ευσυγκίνητη. Έτοιμη ήμουν να πάω κάτω και να την παρηγορήσω, όταν τα κλάματά της κόπηκαν μαχαίρι και τα διαδέχτηκαν οι φωνές της.

«Τι θα γίνει, ρε Δημήτρη, θα τρως για πολλή ώρα αυτούς τους λωτούς που μας κουβάλησες εδώ πέρα πρωί πρωί;»

Κοίταξα το ρολόι μου. Τι πρωί πρωί; Δύο κόντευε η ώρα. Και έπειτα... τι τρόπος ήταν αυτός; Ποτέ δε μιλούσε στο στεφάνι της έτσι.

«Όλη μέρα δεν έβαλα μπουκιά στο στόμα μου. Από το ένα χειρουργείο έδβαινα, στο άλλο έμπαινα, κι αυτοί είναι τόσο νόστιμοι!».

«Πες μας τώρα ότι σε αφήνουμε και νηστικό και ότι δε σου μαγειρεύουμε. Το ακούσαμε κι αυτό! Ώστε έτσι λοιπόν; Τα εδέσματα των ασθενών σου είναι πιο νόστιμα από τα φαγητά μου;» του επιτέθηκε.

Μην απαντήσεις, Δημητράκη, προσευχήθηκα στον Ύψιστο. Μην είναι σήμερα η τελευταία σου μέρα.

«Μωρό μου» απάντησε αμέσως... μη χάσει. «Έχω προσέξει πως τώρα τελευταία δεν ελέγχεις τα νεύρα σου! Τι σου φταίνει τα κακόμοιρα τα φρούτα;»

«Δε μου φταίνει τα φρούτα. Εσύ μου φταις, που τα περιδρομιάζεις και δε νοιάζεσαι για την κόρη σου, που ούτε ξέρουμε πού γυρνάει».

«Πριν λίγο δεν ήταν στη σκάλα; Ή μήπως ήταν το ολόγραμμά της;» Θέλησε να την κάνει να γελάσει, αλλά το Σοφάκι ήταν να μην πάρει φόρα.

«Το σχολείο έχει αρχίσει εδώ και δεκαπέντε μέρες. Και αυτή δε λείει ακόμα να μαζευτεί. Από την Αθήνα πήγε Θεσσαλονίκη, και από εκεί, αν την αφήναμε, ποιος ξέρει πού θα την έβγαζε ο άνεμος».

«Κάτι δεν είπε για Κομοτηνή;»

«Δημήτρη! Η νέα σχολική χρονιά έχει ήδη ξεκινήσει, και αντί να τη βρει στην Ουμέα, τη βρήκε στη Θεσσαλονίκη».

«Βορράς ο ένας, Βορράς και ο άλλος». Μόνο εκείνος θα μπορούσε να πει τέτοια μαλακία! Πού τα έβρισκε αυτά τα αστεία ήθελα πολύ να μάθω.

«Δημήτρη!» Ούτε η Σοφούλα φάνηκε να εκτιμάει το χιούμορ του.

«Μα καλά, δε χαιρέσαι που κατάφερε να διασκεδάσει λίγο το κοριτσάκι μας;»

«Ακριδώς. Διασκέδασε! Πάει και τελείωσε. Δεν πρέπει τώρα να συγκεντρωθεί στα μαθήματά της και να κοιτάξει τι θα κάνει με το μέλλον της;»

«Μωρό μου, δε σε καταλαβαίνω. Μόλις γύρισε από τις διακοπές της. Μην της το χαλάς. Κάνεις λες και ξέχασες τα δικά μας. Τα ίδια δεν κάναμε;» μαλάκωσε τη φωνή του. «Μην την πιάνεις από τα μούτρα, ακόμα δεν ήρθε!»

«Μα...»

«Δεν έχει μα..., Σοφία μου» συνέχισε την αποπλάνησή της, επιλέγοντας με προσοχή τις σωστές λέξεις. Ήταν αρκετή μια λάθος λέξη, για να γίνει έξαλλο το μωρό του.

«Η Δάφνη έχει μεγαλώσει, και αυτό, όσο κι αν σε στεναχωρεί, θα πρέπει να το αποδεχτείς. Δεν μπορούμε να της επιβάλουμε τίποτα. Ούτε και να της απαγορεύσουμε να παίρνει τις δικές της αποφάσεις – αρκεί να αναλαμβάνει και τις συνέπειες που αυτές συνεπάγονται.»

«Μα τα μαθήματα στο λύκειο έχουν αρχίσει... Πρέπει να συγκεντρωθεί».

«Άσ' την λίγο να χαλαρώσει. Παιδί μας είναι. Δείξ' της λίγο εμπιστοσύνη και σταμάτα να με κοιτάς με το φρούδι σηκωμένο, σαν να μιλάω σε άλλη γλώσσα και δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω».

Μπράβο του ο Δημητράκης! Επαναστάτης! Περίπου δηλαδή, γιατί αν την έπιανε πάλι τη συμβία του η τρέλα, δε θα είχε πού να κρυφτεί.

Έκλεισα αθόρυβα την πόρτα και ανέβασα τη βαλίτσα πάνω στο κρεβάτι. Έκανα ένα δήμα πίσω, την κοίταξα και μελαγχόλησα. Ανάμεσα στα άπλυτα ρούχα ήταν και το τέλος του καλοκαιριού. Η ζωή μου όλη, για ακόμα μια φορά, δρισκόταν μέσα σε αυτήν τη βαλίτσα, πάνω στην οποία, λίγο πριν την παραδώσω στον έλεγχο αποσκευών του αεροδρομίου, ο Ορέστης μού είχε κολλήσει ένα φωτογραφικό αυτοκόλλητο που έγραφε πάνω: ΤΑ ΛΕΜΕ ΣΕ ΛΙΓΟ! Μόνο που δε διευκρίνιζε πόσο θα διαρκούσε αυτό το ΣΕ ΛΙΓΟ.

«Ο χρόνος είναι σχετικός, μωράκι» επέμενε μέχρι και την τελευταία στιγμή που τον αποχαιρετούσα, με τα δάκρυα να τρέχουν καταρράκτης από τα μάτια μου. «Τι είναι εννέα μήνες; Μόλις φτάσεις, θα αρχίσεις να ετοιμάζεις βαλίτσες για να γυρίσεις πίσω».

Ένας Θεός ήξερε –και εγώ μαζί του– πώς θα περνούσαν αυτοί οι εννέα μήνες! Αλλά τι ανάγκη είχε το αγόρι μου! Είχε περάσει στο πανεπιστήμιο, στο Φυσικό, είχε φύγει από τους γονείς του, έμενε μόνος του σε μια γκαρσονιέρα στην Τούμπα και ζούσε την περιβόητη φοιτητική ζωή.

Αλίμονο σε μένα που, χάρη στα ξεφτέρια, τους γονείς μου φυσικά εννοώ, ακόμα ήμουν στο λύκειο. Τα μαθήματα είχαν αρχίσει περίπου από τα μέσα του Αυγούστου, ενώ εγώ ανάρρωνα από τον κορονοϊό στη Σαλόνικα και γέμιζα τις μπαταρίες μου για το δύσκολο εννιάμηνο που με περίμενε. Δεν είχα ακόμα πατήσει το πόδι μου και ήδη το βάρος της νέας σχολικής χρονιάς με πλάκωνε.

Δεν είχα όμως άλλη επιλογή. Χρειαζόμουν το επίδομα που έπαιρνα ως μαθήτρια για να το δάξω στην άκρη για το μέλλον μου. Και ενώ αυτό, όσο ήμουν στο γυμνάσιο, έπεφτε βρέξει χιονίσει, στο λύκειο τα πράγματα ήταν πιο αυστηρά. Μόνο εάν πήγαινα στα μαθήματα, το έπαιρνα. Διαφορετικά... δεν έμπαινε στον λογαριασμό μου ούτε κορόνα. Γι' αυτό και η απόφασή μου ήταν μονόδρομος. Το λύκειο θα το τελείωνα. Τι θα έκανα μετά, ήταν άλλου παπά ευαγγέλιο.

Για αρχή, είχα δάλει στο πρόγραμμα να περάσω από εκεί τη Δευτέρα και να ρίξω μια ματιά. Ίσως και να έμενα και για μάθημα! Ίσως! Αν δηλαδή είχα όρεξη και συναντούσα και κανένα παιδί που να μου έκανε κλικ και να έλεγα πως άξιζε να προσπαθήσω μπας και κολλήσουμε, όπως είχε γίνει με τον Βλάντιμ και την Ολίδια! Τι κρίμα που εκείνοι είχαν πάρει άλλη κατεύθυνση και είχαν φύγει από την Ουμέα. Ο Βλάντιμ συνέχιζε σε ένα λύκειο στο Στρέμσουντ, στο οποίο πήγαιναν όσοι θέλανε να ασχοληθούν με τον πρωταθλητισμό στα χειμερινά σπορ, και η Ολίδια είχε φύγει στη Στοκχόλμη για να σπουδάσει χορό.

Φτου! Και πάλι από την αρχή. Λες και ήταν η μοίρα μου, από τότε που γεννήθηκα, να μετακομίζω και να πρέπει να κάνω νέους φίλους. Άντε ξανά άλλο σχολείο, άλ-

λοι συμμαθητές, άλλοι καθηγητές, άλλα μαθήματα, άλλες απαιτήσεις. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το μέλλον, εν μέσω πανδημίας, φάνταζε πιο αβέβαιο από ποτέ.

Ξαφνικά με έπιασε δύσπνοια. Σαν κάτι να με έπνιγε. Δεν ήξερα αν ήταν η ιδέα της ματαιότητας όλων αυτών ή τα αρωματικά στικ που ήταν δυθισμένα μέσα στο κόκκινο μπουκαλάκι πάνω στο γραφείο μου – τα οποία, παρεμπιπτόντως, δεν υπήρχαν την τελευταία φορά που βρισκόμουν εκεί μέσα. Παρά τη βροχή και το ψοφόκρυο που είχε, άνοιξα τέντα το παράθυρο να ξεβρομίσει ο τόπος.

Δε χρειαζόταν και πολλή σκέψη για να καταλάβω ποιος είχε αναλάβει διακοσμητής στον χώρο μου. Θυμόμουν πως, λίγο πριν φύγω διακοπές, το Σοφάκι είχε φάει σκάλωμα με το Φεγκ Σούι. Μας είχε πρήξει με τον ρόλο που παίζουν οι θέσεις των αντικειμένων μέσα στο σπίτι. Το πρωί που φεύγαμε το αφήναμε αλλιώς, και όταν γυρνούσαμε η διακόσμηση είχε αλλάξει. Όμως δεν αντιδρούσαμε, γιατί είχαμε βρει την ησυχία μας. Μόνο τα πέλματά της δεν είχε δέσει για να τα κρατήσει σε μικρό μέγεθος, όπως έκαναν οι Κινέζες παλλακίδες. Τα πόδια βέβαια του Δημητράκη τα είχε βάλει σε ένα παπούτσι, αφού ο κακόμοιρος δεχόταν κάθε παραλογισμό της απλά και μόνο για να κρατάει ισορροπίες, ο ανισόρροπος.

«Όταν μια γυναίκα αλλάζει συνεχώς τη διακόσμηση στο σπίτι, έχει αρχίσει να βαριέται. Και το επόμενο που θα αλλάξει θα είναι ο άντρας της».

Αυτό τον άκουσα να της λέει, ένα πρωινό που έπιναν παρέα τον καφέ τους, όταν πήγα, εντελώς τυχαία, στην

κουζίνα για νερό. Το νερό μού βγήκε από τη μύτη και κόντεψα να πνιγώ όταν τη ρώτησε, στην ψύχρα, αν αυτή η όρεξή της για ανανέωση αποτελούσε ένδειξη για κάποια άλλη μεγαλύτερη αλλαγή που ήθελε να κάνει στη ζωή της – όπως για παράδειγμα ερωτικού συντρόφου.

Αυτή ήταν και η τελευταία φορά που ασχολήθηκε η Σοφούλα με τη διακόσμηση και τη διαμόρφωση εσωτερικών χώρων. Υπήρχαν στιγμές που ξεχνιόταν και συνέχιζε τις στυλιστικές της παρεμβάσεις, καληώρα όπως το αρωματικό που είχε κοτσάρει στο γραφείο μου, αλλά με λίγο έμμεσο εκδιασμό θα επανερχόταν στα ίσια της.

Άρπαξα τα στικ και κατέβηκα ξανά κάτω να της εξηγήσω δυο λογάκια.

«Μαμά!» φώναξα από τη σκάλα.

«Πετάχτηκε στο σούπερ να πάρει αυγά για την κρέμα του παστίτσιου» – ο πυροσβέστης είχε μείνει πίσω.

«Μπαμπά, κάνε κάτι με τη γυναίκα σου!» Δεν κρατήθηκα και βρόντηξα το δοχείο με τα αρωματικά στικ στον πάγκο της κουζίνας. «Δυο μήνες έλειπα, και το δωμάτιό μου μυρίζει λες και βρίσκομαι σε μοναστήρι του Νεπάλ. Θα πεθάνω εκεί μέσα, από τις αναθυμιάσεις!»

«Δάφνη μου, ηρέμησε! Ήθελε να σου κάνει έκπληξη. Να βρεις ένα δωμάτιο καθαρό που να μοσχοβολάει».

«Το ξέρω ότι το έκανε για καλό, αλλά τώρα θα πρέπει να κοιμηθώ στον ξενώνα. Ούτε σε μια εβδομάδα δε φεύγει η μυρωδιά από κει μέσα».

«Άνοιξες το παράθυρό σου;»

«Φυσικά. Αλλά δεν είναι αρκετό. Είκοσι δύο στικ είναι αυτά. Θα πρέπει να γκρεμίσουμε ολόκληρο τον τοίχο για να ανανεωθεί ο αέρας».

«Τα παραλές. Σίγουρα φταίει μόνο το αρωματικό, που είσαι τόσο εκνευρισμένη, ή υπάρχει και κάτι άλλο που σε ενοχλεί;»

Και οι δυο ξέραμε σε τι αναφερόταν, αλλά δεν είχα καμία όρεξη να το αναλύσουμε για πεντηκοστή έβδομη φορά εκείνη τη στιγμή.

«Μπαμπά! Μάζεψε τη μαμά και κράτα την όσο πιο μακριά γίνεται από το δωμάτιό μου αυτή τη χρονιά, γιατί δεν τη βλέπω καλά. Ούτε τη χρονιά ούτε τη μαμά!»

«Δάφνη μου, καταλαβαίνω πως μετά τις διακοπές χρειάζεσαι χρόνο για να προσαρμοστείς ξανά στα δεδομένα της Σουηδίας».

«Όχι, μπαμπά! Δεν καταλαβαίνεις!» Τρελαινόμουν όταν το 'λεγε αυτό. «Είναι τόσα πολλά αυτά που δεν καταλαβαίνετε, και δεν μπορώ να σας τα πω».

«Σαν τι δηλαδή; Ίσως αν μάθω, να μπορώ να βοηθήσω».

Να βοηθήσει; Εδώ καλά καλά δεν είχα ιδέα εγώ τι ακριβώς μου συνέβαινε – πώς θα του έλεγα αυτουνού; Μου 'ρθε να δάλω τα κλάματα από τα νεύρα μου και από το πόσο αδοήθητη ένιωθα.

«Τι είναι, κορίτσι μου;» Άφησε στην άκρη μια φρουτιέρα που την είχε γεμίσει με λωτούς και με πήρε από το χέρι. Πήγαμε και καθίσαμε στον καναπέ της κουζίνας δίπλα δίπλα, όπως κάναμε πάντα όταν μιλούσαμε για σοβαρά θέματα. «Το ξέρεις πως μπορείς να μου πεις τα πάντα».

Ο Δημητράκης πήγαινε να το παίξει ψυχολόγος. Σε ποιον; Σε μένα, που τον τελευταίο χρόνο είχα γίνει κολητή του Φρόντ. Δεν έχω αφήσει δίντεο για δίντεο στο

TikTok που να μην έχω δει, με συμβουλές για την ψυχολογία των εφήδων. Και η δική μου ψυχολογία εκείνη τη στιγμή δεν ήταν καλή. Καθόλου καλή.

«Δεν είμαι καλά».

«Τι εννοείς, όταν λες πως δεν είσαι καλά;»

«Από τη στιγμή που μπήκα στο αεροπλάνο, νιώθω ένα σφίξιμο στο στομάχι, σαν κόμπο, και δυσκολεύομαι να αναπνεύσω».

«Πρώτη φορά σου συμβαίνει αυτό;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι.

«Το παθαίνεις δηλαδή συχνά;»

«Τον τελευταίο καιρό, ναι».

«Το πάθαινες και όταν ήσουν στην Ελλάδα, με την παρέα σου;»

«Μόνο τις τελευταίες μέρες που θα έφευγα».

«Έχεις προσέξει πότε συμβαίνει αυτό συνήθως;»

«Όταν σκέφτομαι το σχολείο, την Ελλάδα και τους φίλους μου, το μέλλον μου, το παρελθόν μου, το παρόν μου, εσάς, εμένα, τη ζωή μου γενικότερα».

«Και είναι πιο έντονο τη μέρα ή τη νύχτα;»

«Τη νύχτα που ξαπλώνω. Ξαφνικά στα καλά καθούμενα, με λούζει κρύος ιδρώτας, δυσκολεύομαι να αναπνεύσω και πετάγομαι από το κρεβάτι. Νομίζω πως έχω κρίσεις πανικού».

Ο γιατρός σούφρωσε το μέτωπό του φανερά προβληματισμένος.

«Και πώς κατέληξες σε αυτή τη διάγνωση; Μίλησες με κάποιον ειδικό όσο ήσουν στην Ελλάδα;»

«Τι ειδικό καλέ; Είναι φως φανάρι. Το παιδί μας νοσεί από αναταράξεις από τη στιγμή που μπήκε στο αεροπλά-

νο. Λυσσάξατε να φύγετε!» ακούστηκε μια γνωστή φωνή από το υπερπέραν.

«Δάφνη...» Ποτέ δεν είχα δει τόσο φρικταρισμένο τον μπαμπά μου. «Το άκουσες κι εσύ αυτό ή μόνο εγώ;»

«Μπαμπά...» Ξεροκατάπια. «Ψυχραιμία!»

«Σας ακούω τόση ώρα. Δε μιλάω, δε μιλάω, αλλά...»

«Γιαγιά;» έκανα διστακτικά. «Πού είσαι;» Άρχισα να την ψάχνω ανάμεσα στα μαξιλάρια του καναπέ.

«Εδώ.»

«Πού ακριβώς είναι το εδώ;»

«Στη Θεσσαλονίκη. Πήρα τη μάνα σου πριν στο τηλέφωνο και νόμιζε ότι μου το 'κλεισε στα μούτρα».

«Δηλαδή, μητέρα, ακούγατε όσα λέγαμε;» μουρμούρισε ο μπαμπάς μου και, ακολουθώντας τη φωνή της, ξετρύπωσε το τηλέφωνο και το έβαλε σε ανοιχτή ακρόαση.

«Γιατί; Έχετε μυστικά από εμένα;» – έτοιμη ήταν να αρπαχτεί η Σαλονικιά.

«Μητέρα, δεν είναι σωστό να κρυφακούτε!»

«Ποιος κρυφακούει; Δεν άφησα εγώ το τηλέφωνο ανοιχτό».

«Ούτε και το κλείσατε όμως.»

«Ήθελα να δεβαιωθώ πως η εγγόνα μου έφτασε καλά».

«Και όταν δεβαιωθήκατε πως έφτασε καλά, γιατί δεν το κλείσατε;»

«Γιατί μπορεί να έφτασε, αλλά από ό,τι ακούω δεν είναι καλά. Και πώς να είναι, μες στο κρύο και το σκοτάδι; Μα τι έχει αυτή η Σουηδία πια και δε σας αφήνει να γυρίσετε πίσω στη ζέστη και στον ήλιο μας; Μήπως να έρθω εκεί;»

«Αυτό μας έλειπε». Ο γιατρός σταυροκοπήθηκε. Τι άλλο θα ζούσα! Ευτυχώς που δεν ήταν διντεοκλήση, να τον έβλεπε από καμιά γωνιά η μητέρα.

«Τι είπες, γαμπρέ μου;»

«Και από εκεί που είσαστε, μπορούμε να σας ακούσουμε μια χαρά, μητέρα».

«Λοιπόν, άκου τι πρέπει να κάνεις».

«Εγώ;»

«Ποιος σου μίλησε εσένα, Δημήτρη; Κάνε μου τη χάρη και σταμάτα να με διακόπτεις. Στην εγγόνα μου μιλάω. Λοιπόν, Δάφνη μου, άκουσέ με καλά και κάνε ό,τι σου πω».

«Μπαμπά; Πού πας;» Ανησύχησα μόλις είδα τον γιατρό να σηκώνεται.

«Να σκίσω τα πτυχία μου».

«Τι του φταίνει τα ηχεία;»

«Γιαγιά, να σου θυμίσω ότι ο μπαμπάς είναι ακόμα εδώ και σε ακούει».

«Αν με άκουγε, δε θα 'σουν τώρα, καημένο μου παιδί, εκεί πέρα, με τον κόμπο στο στομάχι. Άκουσέ με τώρα προσεκτικά. Μ' ακούς;»

«Μη φωνάζεις! Σ' ακούω μια χαρά, γιαγιά».

«Λοιπόν, πες φεύγω!»

«Ορίστε;» Ένωσε την απελπισία στο πετσί του ο γιατρός. «Αυτή είναι μέθοδος για τις αναταράξεις;»

«Τι νόμιζες, γαμπρέ μου... με τα πτυχία γίνεσαι γιατρός;»

«Αλίμονο, ποιος υποστηρίζει κάτι τέτοιο;»

Η Σαλονικιά απαξίωσε τελείως να απαντήσει. «Επαλάλαβε μετά από μένα τη λέξη φεύγω».

«Γιατί;»

«Δάφνη, κάνε ό,τι σου λέω, σε παρακαλώ πολύ».

«Οκέι. Μη φορτώνεις».

«Φεύγω, φεύγω, φεύγω...» έλεγε εκείνη, έλεγα κι εγώ.

«Ωραία. Τώρα πες: ξε».

«Ξε» είπα σαν χαζό, και περιμένα να δω πού θα καταλήξει όλο αυτό.

«Πολύ ωραία το ταίριαξες. Τώρα, πρώτα θα λες το *φεύγω* και ύστερα το *ξε*».

«Μητέρα, τελειώσατε με τους γλωσσοδέτες;»

«Γαμπρέ μου, παρακολουθώ σεμινάριο λάιφ κότσι στα ΚΑΠΗ της γειτονιάς».

Το μάτι του επιστήμονα γύρισε ανάποδα.

«Επανάλαβε, Δάφνη μου, μετά από εμένα: Φεύγω, ξε, φεύγω, ξε-φεύγω...» άρχισε να λέει μες στην τρελή χαρά η γιαγιά μου, με ρυθμό κιόλας.

«Φεύγω, ξε, φεύγω, ξε, φεύγω, ξε-φεύγω, ξε-φεύγω» τραγουδήσαμε για λίγο και οι δυο σαν χορός αρχαίας τραγωδίας, ή καλύτερα κωμωδίας, του Αριστοφάνη. Πιο γελοία δεν ένιωσα ποτέ – σε αντίθεση με τον γιατρό που είπε να το διασκεδάσει. Πήρε δυο λωτούς στα χέρια του και άρχισε να τους πετάει στον αέρα σαν ζογκλέρ. Κι αφού τέλειωσε όλο το τελετουργικό, τους καταβρόχθισε.

«Γιαγιά, είσαι σίγουρη πως με αυτόν τον τρόπο θα μου περάσουν οι κρίσεις πανικού;»

«Ποιες κρίσεις πανικού; Για τις αναταράξεις που παθαίνεις στο αεροπλάνο δε μιλάμε τόση ώρα;»

«Οι κρίσεις πανικού, Δάφνη μου, είναι στο επόμενο τμήμα του *λάιφ κότσι*» συνέχισε ο μπαμπάς μου το δούλεμα. «Για πιο προχωρημένους».

«Λέγε ό,τι θες, γαμπρέ μου» –η life coach δε χαμπάριασε Χριστό– «αλλά αυτά που μαθαίνω εγώ δε θα τα βρεις σε κανένα βιβλίο πανεπιστημίου, γιατί είναι θγαλμένα μέσα από την ίδια τη ζωή. Αλλά εσύ πού να καταλάβεις! Μεγαλοπιάστηκες και δε μας καταδέχεσαι πια!»

«Τι είναι αυτά που λέτε, μητέρα;»

«Φύγατε και ρίξατε μαύρη πέτρα πίσω σας» άρχισε το μανιάτικο μοιρολόι η Σαλονικιά.

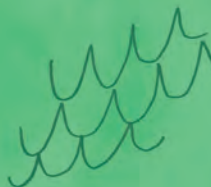
«Ποια μαύρη πέτρα; Δύο μήνες δεν ήμασταν το καλοκαίρι στην Ελλάδα;»

«Ε, και; Νομίζεις πως φτάνουν δύο μήνες για να σας χαρώ; Μέχρι να δω την εγγόνα μου, έφυγε. Δε σας είδαμε καθόλου».

«Εμείς πάλι σας είδαμε και μπορώ να πω και σας χορτάσαμε» επέμενε, εκεί, ο γαμπρός.

«Ξέχασες την πατρίδα σου, Δημήτρη μου! Την ξεχάσες!»

«Πώς να μην την ξεχάσει, γιαγιά μου;» βρήκα την ευκαιρία να πεταχτώ και να την κουρντίσω κι άλλο. «Ένα στρέμμα λωτούς έχει ξεπαστρέψει όσο μιλάμε. Λωτοφάγος έχει γίνει».

Η Δάφνη είναι 18+, κι αν τη ρωτήσεις, θα σου πει πως η ζωή της θα μπορούσε να είναι ΚΟΥΛ. Έχει αγόρι, κολλητή και δυο γονείς που εξακολουθούν να είναι ερωτευμένοι. Ωστόσο, η διαμονή της στην Ουμέα της Σουηδίας είναι η αιτία που η ζωή της είναι ΦΛΟΠ.

Από την πρώτη στιγμή που πατάει το πόδι της σε αυτή την πόλη, περιμένει τη μέρα που θα τελειώσει επιτέλους το σχολείο.

Όμως, διαπιστώνει πως είναι τρομακτικό όταν έρχεται η μέρα αυτή, που ονειρεύεται σε όλη την εφηβεία της. Κι ακόμα πιο τρομακτικό φαντάζει το μέλλον της, γιατί, με μια μάνα φιλόλογο και έναν πατέρα γιατρό, δεν επιτρέπεται να μην έχει βρει τον προορισμό της. Οι επιλογές είναι πολλές, αλλά η απόφαση είναι μία, και αυτή θα καθορίσει την υπόλοιπη ζωή της.

Άραγε η Δάφνη θα καταφέρει να βρει την Ιθάκη της και να ολοκληρώσει το δικό της Παραμ...Ιθάκη;

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0774-8

9 786180 707748 >

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 14774